

— Горкана си! Дойдохъ, видѣхъ, отидохъ. Утрѣ вече нѣма да мя има!; сега съмъ честить, и нѣма да доживѣя до злочестинѣтъ си; баща ми злодѣецъ! Охъ Боже мой, Боже мой! Защо ты наказвашъ тѣй нѣкакъ нечувственичѣ сърдца? Защо допуснахъ, о, небесный татко, да ся родя азъ? Баща ми злодѣецъ! а каква ли е была майка ми? Какво пятно! кое чувствително сърдце може да прѣживѣе? Баща ми убица! О, жестока честь! . . .

Но имамъ поне това право. . . . Дава ми поне самъ Богъ, самытъ Промыслъ, описанното, съдбата . . . дава ми право да угася всичкыйтъ си срамъ, всичкыйтъ си злочестинъ и бесчестіето на семейството си въ поройтъ на собственытъ си кръвь. . . . Окаянный татко, прощавамъ тя като сынъ. . . . Жалъ ми е за тебе . . . . Но немогахъ да прѣживѣя. . . . тебе тя влачатъ сега отъ тъмницъ въ тъмницъ, а пъкъ азъ като нося на чело печатътъ на твоего бесчестіе, дошелъ съмъ тука да свършъ животь, на който хоризонтътъ за мойъ злочестинъ ты си отворилъ! . . . . Ще да плачешъ, ты клетый, гласътъ ти на празно ще екне; сълзытъ ти ще бѣдѣтъ за мене, който не ще мя има вече, рыданіето ти за Іоакыма. И ще да умрешъ ты, клетый татко, злочестъ! Сбогомъ прочее и прощавай! тѣй было писано. И ты, майко моя, ако бы да си жива и очитъ ти гледать слънчевытъ свѣтлинъ, прими сърдечното цѣлованіе отъ чедото си което не ты е познало; ако ли не си жива и си духъ, прими духътъ на сына си ожаленыйтъ въ обятіята си! . . .

И чу ся ужасно и двойно изгармяваніе!

Чедото на Пасхалъ Тонера, Іоакымъ, го нѣмаше вече въ живогъ. . . .

Грозна мърша ся прострѣ тамо; любътъ на цвѣтуещо дѣте исвъркна съ мозгътъ му кръвокапашъ на въз-